

פרק י' - דף מס' 3 - פינוי המתיב מן הקודש והמשב הצבורה במשכן

(ד) ויקרא משה אל מישאל ואל אלעזר בני עזיאל דד אהרן ויאמר אליהם קרבו שאו את אֲחֵיכֶם מֵאֵת פִּי הַקֹּדֶשׁ אֶל מִחוּץ לַמִּחֻנָּה:
(ה) ויקרבו וישאם בכתנתם אל מחוץ למחנה כאשר דבר משה:

1. מ' מפנה את נדב ואביהו ?

2. כיצד הם מפנים אותם ?

3. ידוע כי נדב ואביהו מתו ע"י אש כן אינו שאף נשאף לאור הצופה
שפניו אותם בצורת הכותנות שלהם ?

4. ציונו בדברי רש"י הבאים והשיבו על השאלה שכתבתם בשאלה מס' 3

(ה) בכתנתם. של מתיב. מלמד שלא נשרפו בגדיהם אלא נשמתם, כמין שני חוטין של אש נכנסו לתוך חטמיהם

5. ציונו בפס' ו'-ז'

ו ויאמר משה אל-אהרן ואלעזר ולאייתמר בניו ראשיכם אל-תפרעו ובגדיכם לא-תפרמו ולא תמתו ועל כל-העדה יקצף ואֲחֵיכֶם כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל יִכּוּ אֶת-הַשֹּׁרֶפֶה אֲשֶׁר שָׂרַף ה' וּמִפֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד לֹא תֵצְאוּ פֶן-תָּמֹתוּ כִּי-שָׁמֶן מִשְׁחַת ה' עֲלֵיכֶם וַיַּעֲשׂוּ כְדִבְרֵי מֹשֶׁה.

מה מצווה אהרן את אלעזר ואתמר בנוי הנותרים ? מדוע ? בססו את דבריכם על הכתוב

6. ציונו בפס' טז'-כ'

טז ואת שְׂעִיר הַחַטָּאת דָּרַשׁ דָּרַשׁ מֹשֶׁה וְהֵנָּה שָׂרַף וַיִּקְצָף עַל-אֶלְעָזָר וְעַל-אִיתִמָּר בְּנֵי אֶהֱרֹן הַחֹתֶרֶם לְאֹמֶר .

יז מִדּוּעַ לֹא-אָכְלִתֶם אֶת-הַחַטָּאת בַּמָּקוֹם הַקֹּדֶשׁ כִּי קֹדֶשׁ קִדְשִׁים הוּא וְאַתֶּם נָתַן לָכֶם לֶשֶׁאת אֶת-עֹן הָעֵדָה לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי ה'.

יח הן לא-הובא את-דמה אל-הקדש פנימה אכול תאכלו אתה בקדש כאשר צויתי .

יט נדבר אהרן אל-משה הן היום הקרבו את-חטאתם ואת-עלתם לפני ה' ותקראנה אתי כאלה ואכלתי חטאת היום הייטב בעיני ה'

כ וישמע משה וייטב בעיניו

א. מה על בני אהרן בעציר החטאת?

ב. מה היה עליהם לעשות בו, לדעת משה?

ד. כיצד צונו אהרן לטענת משה?

בפסוק י"ט מסביר אהרן למשה את שיקול דעתו, והדבר מתקבל על דעת משה.
להלן דעה לאבי הסברו של אהרן:

אותם ציוויים שניתנו לו, שלא יפסיק בעבודתו בקודש משום היותו אונן (אדם שמת לו אחד משבעת הקרובים והוא עדין לא נקבר) רק לגבי קודשי שעה נאמרו לו, רק לגבי קרבנות המיוחדים לאותו יום נאמרו. אך שער החטאת של ר"ח, שלדעת רוב פרשנינו בו ידובר כאן, מקודשי דורות הוא ואנינות דוחה אכילתו. בעניין זה יראו רוב המפרשים את חילוקי הדעות שבין משה לאהרן, שמשה חשב שהיה על אהרן ובניו לעשות את כל עבודתו כמצווה מלכתחילה; ואהרן ידע, שחטאת זו שאינה מדיני אותה שעה, אלא קרבן חטאת לדורות היא, וסבר שקרבן זה שלדורות נאמר, אנינות דוחה אותו ואין עליו ועל בניו לאוכלו.